

Василь СТУС
(1938-85)

Vasyl STUS
(1938-85)

* * *

* * *

Не одлюби свою тривогу ранню, —
той край, де обрію хвиляста каламуть,
де в надвечір'ї вітровії тчуть
єдвабну сизь, не віддані ваганню.
Ходім. Нам є де йти — дороги неозорі,
ще сизуваті в прохолодній млі.
Нам є де йти — на хвилі, на землі —
шляхи — мов обрії — далекі і прозорі.
Шумуйте, весни — дні, ярійте, вечори,
поранки, шліть нам усмішки лукаві!
Вперед, керманичу! Хай юність догорить —
ми віддані життю, і нам віддасться в славі!

1958

(Зі збірки «Зимові дерева»)

Non disamorarti dell'ansia mattutina,
— quella terra, ove all'orizzonte la nebbia ondeggia,
al calar della sera i venti tessono
Serico azzurro, e dubbi non conoscono.
Andiamo. Noi abbiamo dove andare — strade sconfinite,
Azzurrine ancora nel brivido della nebbia.
Noi abbiamo dove andare — sull'onda, sulla terra —
I sentieri, come orizzonti, son lontani e trasparenti.
Spumeggiate, primavera — brillate, giorni, sere,
e voi, mattini, mandateci i giocosi vostri sorrisi!
Avanti, timoniere! Si consumi il fuoco di giovinezza,—
Alla vita noi siam votati, e ricompensa nella gloria ne verrà!

1958

(Dalla raccolta "Gli alberi d'inverno")

* * *

Відлюбилося.
Відвірилося.
Відпраглося.
День врівноважений,
як вичовганий валун.
Поступово перетворюєшся
на власний архів,
дорогий,
мов померлий родич.
Нічний ставок попід соснами,
книги, самота —
більше не зворохоблюють.
Світ — мірадом досяжних мет.
Забаганки — здійсненні.
Простягни руку попереду —
схололими пальцями
відчуєш самого себе.
Спокій
вичинений.

(Зі збірки «Веселий цвинтар», 1971)

* * *

Fino in fondo si è amato.
Fino in fondo si è creduto.
Fino in fondo si è bramato.
Giornata equilibrata,
come masso levigato.
Piano piano ti trasformi
nell'archivio di te stesso,
caro,
qual defunto familiare.
Stagno notturno sotto i pini,
libri, solitudine —
più non t'inquietano.
Il mondo — miriade di mète possibili.
I capricci — realizzabili.
Protendi la mano avanti —
le dita intirizzate
sentirai te stesso.
Quiete
conchiusa.

(Dalla raccolta "Il cimitero allegro", 1971)

* * *

У цьому полі, синьому, як льон,
де тільки ти і ні душі навколо,
уздрів і скляк: блукало в тому полі
сто тіней, в полі синьому, як льон.
А в цілому полі синьому, як льон,
судилося тобі самому бути,
аби спізнати долі, як покути,
у цьому полі синьому, як льон.
Сто чорних тіней довжаться, ростуть
і вже, як ліс соснової малечі,
устріч рушають. Вдатися до втечі?
Стежину власну, наче дрiт, згорнуть?
Ні. Вистояти. Вистояти. Ні —
стояти. Тільки тут. У цьому полі,
що наче льон. І власної неволі
спізнати тут, на рідній чужині.
У цьому полі, синьому, як льон,
супроти тебе — сто тебе супроти,
і кожен супротивник — у скорботі,
і кожен супротивник, заборон
не знаючи, вергатиме прокльон,
неначе камінь. Кожен той прокльон
твоєю самотою обгорілий.
Здичавів дух і не впізнає тіла
у цьому полі синьому, як льон

(Зі збірки «Веселий цвинтар», 1971)

* * *

In questo campo, azzurro come il lino,
dove sei tu solo, e non c'è anima viva intorno,
vedesti e t'impietristi: vagavano per quel campo
cento ombre, nel campo azzurro, come il lino.
E nell'intero campo azzurro, come il lino,
ti è toccato di star da solo,
per esperire la tua sorte, come una penitenza,
in questo campo azzurro, come il lino.
S'allungano cento ombre nere, crescono
e già come boschetto di minuscoli pini,
ti si fanno incontro. Darsi alla fuga?
La propria traccia come un filo arrotolare?
No. Resistere. Resistere. No —
stare qui. Solo qui. In questo campo,
ch'è come lino. E la propria prigionia
conoscere qui, nella natia terra straniera.
In questo campo, azzurro come il lino,
contro di te — cento contro di te,
e ogni avversario — nell'afflizione,
e ogni avversario, che divieti
non conosce, ti lancerà maledizioni,
come sassi. Ed ogni maledizione
dalla tua solitudine è infiammata.
S'è inselvaticito, lo spirito, e non riconosce il corpo
in questo campo azzurro, come il lino.

(Dalla raccolta "Il cimitero allegro", 1971)

*Traduzione di Mariana Prokopovych
Revisione di Giovanna Brogi*